

Туй решили, туй сторили:
 В планината го хвърлили,
 Па с олекнали сърдца
 И с прояснени лица
 Върнали се всички в село . . .
 Но нещеш ли — опустело,
 Ето ти след тях хитреца,
 Над лъжливите лъжеца
 Гледат всички отдалече —
 В пазвата му мечка мече . . .

Въздивили се селяци
 С тия рунтави калпаци,
 Дълго мислили, кроили,
 Дълго, дълго се дивили,
 Та и днес се все дивят
 И затуй ги вред зовят
 Дивдядовци в диво село,
 Ни се чуло, ни видело.

С. Д.

Огледалото на радостта

Дик живееше с баба си в една стара къща, близо до голяма гора. Къщата беше малка; имаше само две стаички. Те бяха светли и чисти, защото бабата на Дик обичаше чистотата. Тя беше бедна, но добра бабичка и винаги беше доволна и честита.

— Гледай винаги да си весел, Дик, — казваше тя често на внучето си.

Но Дик не беше тъй весел и щастлив. Той не беше доволен и често мислеше за неща, които му липсваха.

— Аз искам да имам топка и пръчка, — казваше той, — още и един обръч, един камшик и едно конче. Том и Жак имат всички тези играчки; защо аз ги нямам?

Тогава баба му сърдито го изглеждаше и му казваше:

— Бащите на Том и Жак са богати, а ние сме бедни. Но, пак и ние имаме много хубави неща: къща и хляб.

Дик я не слушаше. Когато баба му сядаше да кърпи скъсаните му дрехи, той сядаше близо до огъня и гледеше мълчаливо, сърдито и питаше:

— А защо сме ние бедни?

Един ден Дик се завърна от училище. Баба му каза да донесе вода от близкия кладенец. Дик се намръщи.